

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4291/22
4.9.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Олге Арсовић и Ивана Илића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Бојан Лемез из Београда, Кнез Михајлова 11-15, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Душко Стојановић, адвокат из Београда, улица Пожаревачка бр. 3, ради исплате, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 28547/21 од 08.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 04.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 28547/21 од 08.02.2022. године, у ставовима другом и трећем.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе поднеском тужиоца од 01.11.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да суд обавезе туженог ББ из ..., да тужиоцу на име дуга исплати износ од 2.340.000,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 1.462.500,00 динара почев од 06.12.2002. године, на износ од 117.000,00 динара почев од 31.05.2002. године, на износ од 175.500,00 динара почев од 15.05.2002. године; на износ од 468.000,00 динара почев од 05.12.2002. године, на износ од 117.000,00 евра почев од 07.07.2006. године у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде, под претњом извршења. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац

АА да туженом ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 588.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па све до исплате у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставу другом и трећем због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/2011.. 18/2020), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна разумљива и непротивречи сама себи и разлoзима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати па не стоје наводи из жалбе тужиоца којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у својству адвоката био ангажован од стране туженог и његове компаније ради заступања у више судских поступака кривичних и привредних, а што је суд утврдио увидом у предмете Привредног суда И 376/2002, П 498/2000, предмет Трговинског суда П 4400/2004 предмет Првог општинског суда у Београду К 1101/2003. Овлашћењем од 21.6.2002.године тужени је овластио тужиоца за продају непокретности у ..., а овај га је заступао до 2003. године када је истом отказао пуномоћје.Тужилац туженом није достављао трошковнике за предузете радње. Што се тиче плаћања тужени је имао обичај да једном месечно или једном у два-три месеца подели коверте њему и другим адвокатима. Тужилац је 9.10.2006.године доставио трошковник туженом и то за заступање компаније туженог Кин- Стиб у предмету 2801/99 Трговинског суда у Београду где потражује износ од 7.265,00 УСД; за заступање у предмету Ии 2356/01 Трговинског суда у Београду износ од 8.516,85 УСД; за заступање у предмету И 15/2002 Основног суда у Котору износ од 8.516,95 УСД; за заступање у предмету П 3401/06 Трговинског суда у Београду износ од 6.495,00 УСД; за заступање у предмету П 498/02 Трговинског суда у Београду износ од 5.432,25 УСД; за заступање у предмету П 1281/01 Трговинског суда у Београду износ од 4.825,00 УСД; за заступање у предмету И 376/02 Трговинског суда у Београду износ од 5.780,00 УСД; за заступање у предмету Четвртог општинског суда у Београду И 6445/01 износ од 3.120,00 УСД и за заступању у предмету Р 62/02 Трговинског суда у Београду износ од 4.915,10 УСД – укупно износ од 46.349,20 америчких долара.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да пуномоћнику странке припада награда за рад за предузете радње, а које морају бити определене према врсти и предмету спора а у конкретном случају тужилац је трошковником од 09.10.2016. године трошкове одредио у паушалном износу по сваком

предмету у коме је поступао за рачун туженог, па имајући у виду да је тужени повремено плаћао тужиоца тако што му је повремено давао одређене износе новца у ковертама, првостепени суд је става да тужилац није доказао висину свог потраживања а што је био дужан у складу са правилом о терету доказивања из члана 231 Закона о парничном поступку због чега је одбио тужбени захтев одлучујући као у ставу другом изреке.

Оваква одлука првостепеног суда је правилна и на закону заснована.

Супротно наводима у жалби, наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно произилази из доказа у списима, које је суд правилно оценио у складу са одредбом чл 8 ЗПП.

Одредбом члана 228 ЗПП, прописано је да су странке дужне да изнесу чињенице и предложе доказе на којима заснивају свој захтев, односно којим оспоравају наводе и доказе противне стране, док је чланом 231 став 1 истог закона прописано да уколико суд на основу изведених доказа не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању те чињенице примениће правила о терету доказивања. Одредбом члана 7 овог закона прописано је да су странке дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и дужне су да предложе доказе којима се те чињенице утврђују, те да суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева искључиво на основу предложених и изведених доказа и одлуку доноси по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, односно на основу резултата целокупног поступка.

Правилно је првостепени суд нашао да утврђене чињенице до закључења главне расправе, које су резултат садржине изведених доказа по предлогу тужиоца, по одредбама чл. 7. ст. 1. и 2. и чл. 231. ЗПП-а не пружају основа за извођење закључка о основаности тужбеног захтева

Тужилац није доставио ни писмени споразум са туженим о уговарању паушалне накнаде а што је био дужан према чл 3 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени лист СРЈ”, бр.54/98) , (“Службени гласник РС”, бр.129/2007,15/2012), којом је прописано је да поред награде чија је висина одређена тарифом адвокат и странка могу писмено уговорати паушалну награду или награду у процентуалном смислу.

Неоснован је жалбени навод да првостепени суд није образложио зашто је дозволио преиначење тужбе учињено поднеском од 1.11.2021.године, а имајући у виду да је првостепени суд у образложењу одлуке навео да је дозволио преиначење сматрајући да је то целисходно за коначно решење спорног односа и да расправљање по преиначеном захтеву неће у значајној мери продужити трајање парнице, а осим тога, сам тужилац је предложио преиначење које је првостепени суд дозволио, па сам тужилац нема правни интерес да истиче овакав жалбени навод.

Неосновани су жалбени наводи да првостепени суд није довео у везу поравнање које је закључено између тужиоца и туженог пред Другим општинским судом Р 3084/07 од 21.12.2007.године и да је тужилац од туженог примио 18.3.2008.године износ од

20.000,00 евра, будући да је и сам тужилац током поступка истицао да ово поравнање потиче из другог правног односа.

Без значаја је жалбени навод да је првостепени суд извршио увид у службену белешку сачињену пред тим судом 16.12.2011. године у извршном предмету Привредног суда у Београду И бр. 2456/01 којим је утврђено да је предлог за извршење на основу правноснажне пресуде Привредног суда у Београду поднео поверилац "...” приватно предузеће против предузећа "...”, али да је нејасно у каквој је вези овај предмет са предметом спора, а имајући у виду да је суд извршио увид у тај предмет пошто је тужилац у реферату тужбе навео да се у доказном поступку изведе тај доказ, а осим тога неспорно је да је тужилац заступао туженог у више поступака пред Трговинским односно Привредним судом.

Неоснован је жалбени навод да првостепени суд није одлучио о приговору застарелости, а ово стога што је на првом месту тужбени захтев оцењен као неоснован из других разлога, па одлучивање о овом приговору није од утицаја на одлуку у парници, а са друге стране приговор застарелости је истакао тужени, па одлука о овом приговору свакако не може бити у интересу тужиоца.

Како је побијана пресуда заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и на правилној примени материјалног права иста је морала бити потврђена.

Суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца, али је нашао да су без утицаја на другачије пресуђење па их посебно не образлаже сходно чл 396 став 2 ЗПП.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом чл.153,154 и 163 ЗПП.

Са свега наведеног применом чл 390 и 401 тачка 2 ЗПП, одлучено је као ставом првим изреке.

Како тужилац није успео у другостепеном поступку, то му није признато право на накнаду трошкова другостепеног поступка, те је, применом члана 153 и члана 165 став 1 ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке ове другостепене пресуде.

Председник већа-судија
Иван Негић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић